

José Vriens

Chinagirl

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

Nu Eva eenmaal in het vliegtuig zat, maakte het verdriet om hun vertrek plaats voor de gedachte dat het waarschijnlijk wel enkele maanden ging duren voor ze haar familie weer zou zien. Ze gingen niet, zoals gebruikelijk, voor een vakantie naar het buitenland. Dit keer vertrokken ze om zich in een ander land te vestigen. In China nota bene!

Voor Bart was een intercontinentale vlucht zoals deze heel normaal en het doorkruisen van tijdzones eveneens. Hij vloog voor zijn werk zowat de hele wereld over; naar Amerika, China, Australië. Laatst was hij zelfs in India geweest. Hij had al heel wat landen gezien.

Het bedrijf waarvoor hij werkte, had kantoren in tal van grote steden. Bart had ze allemaal weleens bezocht, maar nu moest hij zelf in een ervan gaan werken. En zij ging mee. Voor vier jaar nog wel!

Eva had kunnen protesteren, maar ze wist dat hij toch zou gaan. Dat hoorde nu eenmaal bij zijn functie, had hij gezegd, en dat had zij van tevoren geweten. Waarom deed ze dan nu zo moeilijk? was zijn verwijt geweest, omdat zij er duidelijk moeite mee had om weg te gaan uit Nederland en alles en iedereen achter te laten. Ze verdwenen niet voorgoed. Het was maar voor vier jaar, en bovendien kon ze makkelijk terugvliegen naar Nederland om vrienden en familie op te zoeken.

Met een diepe zucht liet ze haar hoofd tegen de stoel rusten.

‘Moe?’ vroeg Bart op zachte toon.

Ze sloeg haar ogen naar hem op en keek in zijn grijze ogen. Er lag een bezorgde blik in, zoals zo vaak gebeurde de laatste tijd. Natuurlijk was hij bezorgd om haar. Toch had die bezorgdheid

er niet voor kunnen zorgen dat ze in hun eigen vertrouwde landje bleven.

‘Het gaat wel,’ mompelde ze en ze wendde haar hoofd af. Had ze een keuze? O ja, die had ze zeker. Bart had alleen kunnen gaan en zij had kunnen blijven. Maar ze waren niet getrouwd om de komende vier jaar gescheiden door te brengen. Juist nu niet.

Om hen heen werden kleine rolkoffers en tassen in de bagagevakken gestopt. Iets verderop maakten twee vrouwen ruzie omdat een van hen haar tas in het overvolle vak probeerde te duwen waar de tas van de ander al in zat, die daardoor geplet dreigde te worden. Een stewardess kwam de boel sussen.

Naast Eva zat een meisje van een jaar of negentien met een telefoon in haar hand. Ze was driftig aan het whatsappen. Nu mocht het nog, zometeen als ze opstegen moest die telefoon uitgeschakeld worden. Een paar stoelen verder zat een meisje dat steeds een zakdoekje tegen haar neus drukte en haar ogen depte. Ze snifte en zag eruit alsof ze al uren aan een stuk had gehuild. Een afscheid van een geliefde voor enkele weken of misschien wel maanden?

Eva sloot haar ogen in de hoop zich even af te kunnen sluiten van de herrie om haar heen. Ze was moe van een volle dag waarop ze de laatste dingen had geregeld voor hun definitieve vertrek. Alle emoties waarmee ze vandaag te maken had gekregen, waren bijzonder vermoeiend geweest. Het troosten van hun ouders. Hun verzekeren dat ze echt niet voorgoed vertrokken, maar geregeld terug zouden komen.

Onwillekeurig legde ze haar handen op haar buik, als om het leven dat in haar groeide te beschermen.

Ergens was ze ook wel blij dat ze nu eindelijk vertrokken naar dat verre China. Ze had er vreselijk tegen opgezien om het land waarin ze was opgegroeid achter zich te laten, maar ze wist dat het ook een zekere rust zou geven nu ze op weg waren.

Drie maanden geleden was Bart thuisgekomen met het bericht van de overplaatsing. Voor haar was dat nieuws volkomen onverwacht gekomen.

Het was een dag geweest zoals zo vele, met als enige verschil dat de zon scheen. Een heerlijk lentezonnetje deed zijn best om de herinnering aan de voorgaande weken, waarin het had geregend, gestormd en zelfs nog had gevroren en gesneeuwd, uit te wissen. Nu werd het dan toch eindelijk lente.

Eva fietste zonder enige haast van haar werk naar huis, met haar gezicht naar de zon gekeerd om zo veel mogelijk van die weldadige warmte op te vangen. Ook al stond de zon nu alweer een heel stuk lager, ze voelde de warmte nog wel. Een paar weken geleden was er al een vage belofte geweest dat de winter op z'n eind liep, maar die was door plotseling kelderende temperaturen alweer snel tenietgedaan.

Maar nu kwam de lente er eindelijk echt aan. De tijd van zomerkleren, losse jassen en 's avonds urenlang buiten zitten onder het genot van een wijntje, stond voor de deur. Nou ja, niet direct, maar lang zou het vast niet meer duren. Die winterjassen, laarzen, wanten, sjaals en dikke truien was ze meer dan beu.

Ze verlangde naar fleurige jurkjes en open schoentjes, naar het strand gaan en buiten op een terrasje zitten met een glas gekoelde rosé in de hand, barbecueën in de achtertuin met vrienden, en al die andere dingen die het voorjaar en de zomer zo speciaal maakten.

Opeens kreeg ze zin om alvast de zon op te zoeken, naar een lekker warm land te gaan en een voorschotje te nemen op de zomer. Bart was altijd wel in voor een korte vakantie.

Eva probeerde te bedenken wat een gunstig moment voor zo'n korte trip zou zijn. Niet dit weekend, dan was de verjaardag van Hans, Barts vader. Volgend weekend zou kunnen, dan hadden ze niets op de planning. Was Egypte te ver weg voor een weekendtrip? Hm, als ze thuis was, moest ze toch eens opzoeken wat de mogelijkheden waren.

Fietsend en plannen makend was ze ongemerkt bij hun huis aangekomen. Ze stapte af bij de stoep en duwde haar fiets naar de garage van hun riante vrijstaande huis.

Bart was er nog niet, anders had zijn auto al wel op de oprit

gestaan. Het gebeurde niet zo vaak dat hij eerder thuis was dan Eva. Zo was het al jaren, ze wist haast niet beter.

Eva zette haar fiets in de garage en ging via een tussendeur het huis binnen. Eerst moest ze het alarm afzetten voordat ze verder kon lopen, anders begon dat ding zometeen nog te loeien.

Met een zwaai mikte ze haar handtas op de bank en ze liep door naar de hal om haar jas op te hangen en haar schoenen te verwisselen voor een paar gemakkelijk zittende slippers. Meteen daarna liep ze door naar boven om haar werkkleding te verwisselen voor een lekker zittende trui en een soepel vallende joggingbroek.

Voor haar werk – ze was verkoopster in een kledingzaak – moest ze er altijd tiptop uitzien. Ze verkochten leuke, vlotte kleding die beslist haar smaak was, maar ze liep in haar vrije tijd het liefst in deze ruime kleren.

Eva maakte de speld los die haar lange blonde haren op haar achterhoofd bijeenhield, zodat het als een gouden golf over haar schouders viel. In de badkamer kamde ze het even met haar vingers door, ze inspecteerde haar gezicht of haar make-up nog in orde was, en ging daarna weer terug naar beneden.

Ondertussen probeerde ze iets te bedenken voor het avondeten. Iets wat snel en gemakkelijk klaar te maken was, zodat ze tijd had om onder het koken op haar iPad naar een leuke vakantiebestemming te zoeken.

Snel pakte Eva gehakt en een zak voorgesneden groenten uit de koelkast en ze woog de juiste hoeveelheid macaroni af. Terwijl ze met haar ene hand het gehakt in de pan omroerde, zocht ze met haar andere hand een leuke weekendtrip uit op het internet. Mogelijkheden genoeg, zag ze wel.

Ze hoorde een auto stoppen op de oprit en drukte snel haar iPad uit. Bart vond het overdreven dat ze onder het koken met dat ding stond te ‘spelen’, zoals hij het noemde. Alsof ze net als hij de hele dag achter een computer zat! Toch klapte ze de hoes dicht en legde het apparaat op tafel.

‘Hé, meisje. Wat ruikt het hier weer lekker.’ Bart kwam naar haar toe en drukte een kus op haar mond. ‘Hoe ging het op je

werk?’ Zijn standaardvraag als hij thuiskwam.

‘Goed hoor. De nieuwe voorjaarscollectie begint nu pas echt te lopen.’

‘O ja?’ mompelde hij afwezig terwijl hij een envelop openritste.

‘De meeste mensen hebben helemaal nog geen behoefte aan zomerkleren als het zo koud blijft, maar nu met dat zonnetje erbij lijkt het wel of iedereen opeens zin krijgt in nieuwe kleren.’

‘Hmm.’ Hij verfrommelde de brief en gooide hem in de papiermand.

‘Wat was dat?’ wilde Eva weten. De brief was aan Bart geadresseerd geweest, dus had zij hem niet geopend.

‘Niets bijzonders, reclame.’ Hij liep naar de koelkast en haalde er een fles witte wijn uit. ‘Jij een wijntje?’

Eva aarzelde. Normaal dronken ze doordeweeks geen wijn, tenzij het een bijzondere gelegenheid was. En zij liet de alcohol de laatste tijd helemaal staan.

‘Kom op, doe eens gek. Ik heb een leuk nieuwtje.’ Zonder op haar antwoord te wachten opende hij de fles en pakte twee wijnglazen uit de kast. ‘Eigenlijk is het geweldig nieuws, waar ik al een tijdje op zit te wachten.’

Hij keek haar zo glunderend aan dat ze moest lachen. ‘O ja? Wat dan? Hebben ze je gevraagd om directeur te worden?’

‘Dat nog net niet,’ grijnsde Bart. Hij hield zijn glas omhoog en stak haar het andere toe. ‘Proost.’

‘Waarop?’ wilde Eva weten.

‘Op een nieuwe toekomst.’ Weer dat geheimzinnige lachje.

Nieuwe toekomst? ‘Ga je ergens anders werken?’ bedacht ze opeens. ‘Ik wist niet dat je bij een ander bedrijf gesolliciteerd had.’

‘Dat heb ik ook niet, maar ik ga wel ergens anders werken. En jij ook.’

Eva liet het wijnglas zakken nog voordat ze een slok had genomen. ‘Ik begrijp het niet, leg me dat eerst eens uit. Waarom ga ik ergens anders werken? Moeten we verhuizen?’

‘Inderdaad, we moeten verhuizen.’ Nog altijd twinkelden zijn ogen alsof hij een fantastische verrassing voor haar had. Het moest

wel iets geweldigs zijn, als Bart zo blij was. ‘Ik krijg een post in het buitenland.’

Het buitenland? Moesten ze naar het buitenland verhuizen? Eva draaide zich om zodat Bart niet de schok die dit bericht bij haar teweegbracht op haar gezicht zou lezen.

Ze roerde door het gehakt en deed de groenten erbij. Het water kookte inmiddels, zodat de macaroni in de pan kon.

Verhuizen. Naar het buitenland nog wel. Alles hier achterlaten. Het huis, haar baan, hun familie en vrienden. Ze nam een grote slok van de wijn.

Natuurlijk had ze geweten dat dit kon gebeuren. Bart zat nu eenmaal in een functie waarin hij overgeplaatst kon worden naar een vestiging in een ander land. Dat dit nog niet eerder gebeurd was, was te danken aan collega’s die er specifiek om gevraagd hadden overgeplaatst te worden. En nu was het dan zijn beurt. Hij popelde al een paar jaar om in het buitenland te gaan werken, maar tot nu toe had hij genoeg moeten nemen met meerdaagse trips.

‘Waar moet je naartoe?’

‘China, Eefje. We gaan naar China.’

Ze kneep haar ogen een paar tellen dicht en probeerde te bevatten wat dat betekende. China. Een vreemd land met een taal die ze niet machtig was. Wie wel? En dan zo ver weg. Ze had nog even gehoopt op een land niet al te ver hiervandaan, maar helemaal naar China...

Dat betekende ook dat ze niet even op en neer konden reizen met de trein of auto om familie te bezoeken. China was een compleet ander land met een totaal andere cultuur dan ze gewend waren of kenden. Hoe moesten ze daar leven? Daar wennen? Hoe ging hun leven er daar uitzien? Ze kon zich er absoluut geen voorstelling van maken en dat wilde ze ook eigenlijk niet.

Bart sloeg zijn armen van achteren om haar heen en drukte een kus in haar hals. ‘Heerlijk toch. Naar China. Het is echt geweldig om daar te wonen en te werken. Steven van Luijck zit er nu en van hem hoor ik de meest fantastische verhalen. Hij komt terug naar Nederland. Zijn tijd daar zit erop. Onze standplaats wordt Beijing.

Een stad die bijna net zo groot is als de helft van Nederland. Er wonen in die stad alleen al meer dan twintig miljoen mensen. Dat zijn er drie miljoen meer dan in ons hele land. Kun je je dat voorstellen?’

Nee, dat kon ze zich niet voorstellen. Ze wist niet eens of ze dat wel wilde. Het moest er krioelen van de mensen: twintig miljoen in de helft van Nederland.

‘Eefje, je zegt helemaal niets,’ zei Bart vlak bij haar oor.

‘Ik ben nog aan het verwerken wat je zojuist gezegd hebt,’ mompelde ze.

‘Ben je niet blij? Vind je het niet geweldig? Eindelijk mogen wij naar een ander land. Ik wacht al zo lang op deze kans,’ ging hij op bevlogen toon verder.

Hij wel. Zij was alleen maar blij geweest dat er steeds andere collega’s voorgingen, zodat zij hier konden blijven wonen.

Naar Beijing. China. Een huivering ging door haar heen. Ze wilde niet zo ver weg gaan wonen, aan de andere kant van de wereld.

Hij liet haar weer los om hun wijnglazen nog eens vol te schenken. ‘Het wordt vast geweldig daar, Eefje,’ ging Bart verder. ‘We krijgen een ruim appartement in een goede buurt. Er is zelfs een Nederlandse vereniging in Beijing die allerlei activiteiten organiseert. Je hoeft dus niet bang te zijn dat je daar geen Nederlands meer zult horen of dat je tijd hebt om je eenzaam te voelen.’

Een Nederlandse vereniging. Was dat zo’n club zoals je op tv altijd zag, waar ze met elkaar typisch Nederlandse feesten vierden, zoals Koninginnedag – of nee, tegenwoordig natuurlijk Koningsdag – en sinterklaas?

En wist Bart nu al waar ze zouden gaan wonen? Misschien kwamen ze wel in het appartement te zitten waarin die collega van hem nu woonde. Ging dat zo? Nam je het huis van je voorganger over?

Nog veel meer vragen kwamen in haar op. Wat voor taal spraken de mensen daar? Verstonden ze wel Engels of moest ze op Chinese les? En het eten? Kenden ze daar wel brood? Melk? Groenten en aardappelen? Het eten daar was vast niet te vergelijken met wat

hier bij de chinees te krijgen was. Ze had geen idee wat ze zich voor moest stellen bij een leven in een land als China.

Net op tijd ontdekte ze dat het groente- en gehaktmengsel begon aan te branden en snel goot ze er wat water bij.

‘Dek jij de tafel even? Het eten is zo klaar.’ Ze draaide de pit onder de pan zachter en voegde er kruiden en tomatenpuree aan toe. De macaroni was ook bijna gaar. Alleen nog even wat kaas raspen en dan was het eten echt klaar.

Terwijl Bart de tafel dekte, nam Eva een slok van haar wijn. De schok was nog altijd niet weggeëbd. Ze wilde helemaal niet naar China. Maar hoe bracht ze dat Bart aan zijn verstand? Hij stond erop om te gaan, dat wist ze wel. Het was al zo lang zijn droom om naar een ander land te gaan, om elders te gaan wonen en werken. En nu kreeg hij die kans. Nee, Bart zou zeker niet bedanken voor de eer. Hij zou gaan. En zij moest met hem mee.

In voor- en tegenspoed. In ziekte en gezondheid. Zelfs naar verre landen werd zij geacht haar man te volgen. Moest dat ten koste van alles? Moest ze haar man onvoorwaardelijk volgen? Nee, natuurlijk niet in alles. Maar wel als zijn werkgever van hem eiste dat hij naar een ander land ging om daar te werken. Dan kon ze hem toch niet in de steek laten?

Het zou voor minimaal vier jaar zijn. Dat wist Eva uit eerdere gesprekken over een eventuele overplaatsing. Het kwam niet volkomen onverwacht uit de lucht vallen. Toch had ze hier niet echt rekening mee gehouden. Zij had het voor zich uit geschoven als iets wat voorlopig nog lang niet te gebeuren stond. En nu was het dan zover. Vier jaar lang in China wonen. Het was nogal wat.

Of vier jaar lang zonder Bart hier blijven wonen, dat was de andere mogelijkheid. Er waren vrouwen van collega’s van hem die daar inderdaad voor kozen. Vrouwen die hun man niet volgden naar een vreemd en ver land. Maar dat waren dan meestal gezinnen met opgroeiende kinderen die hier een studie volgden. Met een gezin met oudere kinderen nam je die beslissing minder gemakkelijk dan wanneer je net als Bart en zij alleen waren.

‘Eefje, denk je niet dat je nu genoeg kaas hebt?’ haalde Bart haar

uit haar overpeinzingen.

De berg geraspte kaas was inderdaad erg groot geworden. Ze mompelde iets en deed een deel van de kaasslierten in een apart bakje. Dat zouden ze een andere keer wel opeten.

Eva goot de macaroni af en deed het in de pan bij het groente- en gehaktmengsel. Ze proefde of het op smaak was en zette het daarna op tafel.

Daar ging haar plannetje om een korte vakantie te boeken. Daarmee hoefde ze nu niet eens meer aan te komen. Ze hadden wel iets anders aan hun hoofd.

Bart schepte zijn bord vol en nam genietend een hap. ‘Lekker. Hoe vind je het?’

‘Wat?’

‘Om naar China te gaan. Het gaat nu eindelijk gebeuren, Eefje. Nu komen we ergens.’ Barts opwinding was nog altijd niet afgenomen. ‘Ik bel na het eten eerst naar mijn ouders. Pa zal niet weten wat hij hoort.’

‘Dat denk ik ook niet,’ mompelde Eva. Bart merkte niet eens dat ze zijn vraag niet had beantwoord. Ze nam kleine hapjes van haar macaroni, proefde er eigenlijk niet veel van. Haar eetlust was verdwenen.

Hans en Joke Meeuwissen, haar schoonouders, zouden een dubbel gevoel hebben, net als haar eigen ouders. Aan de ene kant zouden ze het geweldig vinden. Voor Bart was het een mooie kans, die hij zeker niet mocht laten schieten. Aan de andere kant vonden ze het vast niet leuk dat hun respectievelijke zoon en dochter zo ver weg gingen wonen. Daar kende Eva hen alle vier goed genoeg voor.

Bart praatte onverminderd enthousiast verder. ‘Ze kunnen ons opzoeken in China. Het is maar tien uur vliegen.’ Hij had zijn bord leeg en schepte nog een keer op. ‘Hotels genoeg en anders kunnen ze ook bij ons in het appartement logeren. Er zijn drie slaapkamers, dus ruimte genoeg voor een paar logés.’

‘Heb je het nu over het appartement van jouw collega?’

‘Ja, dat klopt. Daar gaan we wonen. We kunnen het naar onze

eigen smaak inrichten, met onze eigen spullen. Het is niet zo dat we hun meubels over moeten nemen.'

Nee, dat moest er ook nog bij komen!

'Ik kan wel aan Steven vragen of hij wat foto's op wil sturen, dan krijg je een beeld van hoe het appartement eruitziet.'

'Dat zou ik wel prettig vinden,' mompelde ze weinig enthousiast.

'We krijgen drie maanden de tijd om hier alles in orde te maken. Dat moet genoeg zijn, toch? Jij hebt een opzegtermijn van een maand, neem ik aan. Als je dan deze maand opzegt, moet je werken tot eind april en kun je de hele maand mei besteden aan het inpakken van de spullen en het regelen van de verhuizing. We nemen onze eigen meubels mee. Het duurt alleen een maand of zo voordat alles in China is. Tot die tijd moeten we het dan doen met de spullen die Steven en zijn vrouw daar laten staan, of we gaan voor een paar weken in een hotel.'

De verhuizing? Haar baan opzeggen? Had ze hier nog iets over in te brengen? Of was alles al besloten? 'Praten we er niet eerst over?' opperde ze voorzichtig.

'Waarover moeten we praten, liefje?'

'Of we wel naar China willen gaan.'

Bart lachte vrolijk alsof ze zojuist een goede mop had verteld. 'Natuurlijk gaan we naar China, Eefje. Dat besluit is van hogerhand genomen. Ik kan er ook voor kiezen hier te blijven, maar dan kan ik enige promotie in de komende jaren ook wel vergeten. Sterker nog, dan word ik achteruitgezet. Het is normaal bij mijn functie om een aantal jaar in een vestiging in het buitenland te werken. Dat hoort er gewoon bij. Dat weet je toch?' Hij nam haar handen in de zijne. 'Het is een geweldige kans. Wanneer krijg je nu de mogelijkheid om in een ander land te gaan wonen? We hoeven er verder niets voor te doen. Alles wordt voor ons geregeld. Werk, woonruimte, visum, en er staat zelfs een auto tot mijn beschikking. Al denk ik niet dat je aan een auto in Beijing veel zult hebben. Het is er megadruk, waardoor het een hele toer is om er te rijden zonder brokken te maken. Ze hebben daar een iets andere mentaliteit in het verkeer.' Hij legde zijn hand op die van haar. 'Het is toch een

geweldig avontuur om naar China te gaan, Eefje? Wij hoeven zelf nergens voor te zorgen, alleen maar in te pakken en te vertrekken.'

Het klonk wel erg simpel zoals Bart het voorstelde. We pakken onze spullen in en vertrekken naar China. Eva wist zeker dat het heus niet zo eenvoudig was als hij het deed voorkomen. 'Hoe moet dat dan met ons huis? Moeten we dat verkopen?'

'Nee, dat hoeft niet als we dat niet willen. We kunnen het laten verhuren door een makelaar voor de tijd dat we weg zijn. Als we weer terugkomen, kunnen we hier weer gaan wonen. Maar als je het huis liever niet verhuurt, kunnen we het natuurlijk ook te koop zetten.'

Verhuren, verkopen. Geen van die opties sprak haar aan. Vreemden in hun huis. En als zij terugkwamen, troffen ze dan een uitgeleefde woning aan? Met een hennepplantage op de zolder? Je hoorde zo vaak van die rare verhalen van woningen die particulier verhuurd werden.

Verkopen ging vast ook niet zo simpel. Het kon jaren duren voordat een huis verkocht werd. Zeker hun huis, uit de duurdere sector.

Waarom wilde hij in vredesnaam naar China?

HOOFDSTUK 2

Barts vader reageerde precies zoals Eva had verwacht. In plaats van te bellen, waren ze naar hen toe gereden om het nieuws van de aanstaande landverhuizing te vertellen.

‘Geweldig, jongen, dat is nog eens een fantastische kans.’ Hans sloeg zijn zoon op zijn schouder. ‘Echt geweldig. Je gaat het daar vast enorm goed doen. Je zit helemaal op je plaats in zo’n veelbelovende functie. Ik gun het je echt, zo’n magnifieke buitenkans.’ Nadat de superlatieven weggeëbd waren, kwam het grote máár. ‘Aan de andere kant gaan we jullie natuurlijk wel ontzettend missen. We zullen elkaar dan ook niet zo heel vaak meer zien. Het is nogal een reis. Je kunt niet gaan wanneer je wilt en de vlucht is niet bepaald goedkoop. Hoelang is het eigenlijk vliegen?’

‘Tien uur, als we een rechtstreekse vlucht nemen,’ antwoordde Bart. ‘De prijs is afhankelijk van het seizoen.’

‘Dat geloof ik best. Het is wel een ontzettend eind weg,’ was de reactie van zijn moeder. ‘Helemaal naar China. Dan kunnen we niet meer even op de fiets langskomen om koffie te drinken. En met verjaardagen zullen jullie er niet bij zijn. Kerst en Pasen gaan ook zonder jullie voorbij. Hè, wat een nieuws. Voor jullie misschien leuk, maar voor ons wel even schrikken.’ Joke keek haar zoon met vochtige ogen aan. ‘Wanneer gaat dit allemaal gebeuren?’

‘Over drie maanden pas, ma. We zijn echt niet overmorgen al weg.’

‘Dat zal ook wel niet, maar het is een gekke gedachte, hoor. Jullie zo ver weg in den vreemde.’

Bart lachte haar bezwaren weg. ‘Wat is nou tien uur vliegen? Als jullie naar Spanje rijden ben je langer onderweg, besef je dat wel? En we komen heus nog wel hierheen met vakanties. Of jullie

komen naar ons toe. We hebben genoeg slaapkamers. Kost het jullie alleen de vlucht.'

'Nou ja, als jij het zegt.' Joke stond op, wreef langs haar ogen en ging naar de keuken.

Hans schudde zijn hoofd. 'Ze draait wel bij. Als ze eenmaal aan het idee gewend is, vindt ze het vast geweldig.'

Zijn vrouw kwam terug met een blad met kopjes en een koffiekannetje. Ze schonk koffie in en liet de koektrommel rondgaan. 'En hoe moet het dan moet jouw werk, Eva?'

'Daar stopt ze natuurlijk mee, dat kan toch niet anders?'

'Maar wat ga je dan doen in China?' vroeg Joke verder. 'Kun jij daar wel werk vinden? Je zit toch ook met de taal die je niet begrijpt. Jullie spreken toch geen Chinees?'

'Ze hoeft daar helemaal niet te werken, ma. Ik kan me wel een beetje redden in het Chinees, maar als we er gaan wonen zullen we de taal echt goed moeten leren spreken. Eva ook. We gaan gewoon samen op les. Hartstikke leuk. Bovendien is er een bloeiende vereniging voor de Nederlanders die er wonen. Er is vast genoeg voor haar te doen.' Bart keek triomfantelijk naar zijn ouders. 'Het zal ons daar best bevallen.'

Eva glimlachte geruststellend naar haar schoonmoeder. Ze wilde niet in het bijzijn van haar schoonouders commentaar op Barts besluiten geven, maar in haar hoofd raasde een storm.

Samen op Chinese les? Wanneer dan? Bart had nu al amper tijd om iets samen te doen. Hij had niet eens tijd om te sporten naast zijn werk, laat staan om een cursus te volgen! En had zij daar zelf niets meer over te zeggen? Bart besloot maar van alles alsof haar mening er helemaal niets toe deed.

Een Nederlandse vereniging. Ook zoiets. Waren dat allemaal van die omhooggevallen typetjes die zich zo geweldig voelden omdat manlief een belangrijke baan in China had? Daar zat ze echt niet op te wachten.

Wat moest ze een hele dag doen als ze niet kon werken? Hoe ging haar leven er dan uitzien? Het appartement was vast niet zo groot als het huis waar ze nu woonden. Daar was ze zo doorheen

met schoonmaken. Boodschappen doen, winkelen. En verder? Geen tuin waar ze zich in kon uitleven. Niet eens vriendinnen naar wie ze toe kon gaan.

O, er waren vast wel vrouwen bij die vereniging met wie ze aansluiting zou vinden. Die haar wegwijs konden maken in dat vreemde land. In die immense stad. Daar twijfelde ze niet aan. Maar was dat ook wat zij wilde?

‘Stel dat jullie kinderen krijgen,’ ging Joke nog een stapje verder, ‘dan krijgen we onze kleinkinderen hooguit een paar keer per jaar te zien. Hoe moet dat dan?’

‘We kunnen contact met elkaar houden via de computer. Met Skype. Dat doen we nu ook als ik een week in het buitenland zit,’ hield Bart zijn moeder voor. ‘Zo’n vaart zal het bovendien niet lopen. Voor zover ik weet hebben wij nog geen plannen voor gezinsuitbreiding.’ Hij lachte vrolijk. ‘Niet waar ik me van bewust ben, in ieder geval. Of is er iets wat je me vergeten bent te vertellen, Eefje?’

‘Niet dat ik weet,’ mompelde Eva. Ze knabbelde aan haar koek en concentreerde zich erop niet te kruimelen. Hadden zij geen plannen in die richting? Wel toch? Nog niet zo lang geleden hadden ze erover gesproken dat de tijd rijp was om aan een gezinnetje te beginnen. Bart was nu vierendertig, zij dertig. Ze was daarom ook gestopt met de pil. Dat leek haar een duidelijk plan om een gezin te stichten. Dat was hij toch nog niet vergeten?

Hoe moest het als ze zwanger werd? Moest ze dan in dat vreemde land een kind krijgen? Ze was er altijd van uitgegaan dat haar moeder bij de bevalling aanwezig zou zijn. Zij zou haar helpen, ze was immers kraamverzorgster van beroep. Maar als ze in China woonden, kon ze dat wel vergeten. Haar moeder zou echt niet helemaal naar Beijing reizen om te komen kramen. Je kon bovendien niet op stel en sprong in het vliegtuig stappen en daarheen gaan. Eerst moest er van alles aangevraagd en geregeld worden. Zover was ze daar wel van op de hoogte.

‘Wat ben je stil, Eva?’ vroeg Hans. ‘Zie je het wel zitten om naar China te verhuizen?’

Het lukte haar een glimlach op haar gezicht te toveren. ‘Ik heb nog drie maanden om eraan te wennen. Er komt nu ineens zo veel op ons af. Net als voor jullie is het ook voor mij nog een vreemd idee, dat nog een plaatsje moet krijgen.’

‘Dat is ook zo. Wat vinden jouw ouders ervan?’

‘Ze weten het nog niet.’

‘Daar gaan we zo meteen naartoe. Ik wilde het nieuws eerst aan jullie vertellen,’ antwoordde Bart.

‘Heb je al toegestemd met die overplaatsing, of mag je er nog over nadenken?’ bedacht Joke opeens.

‘Wat denk je zelf, ma?’ Bart lachte weer. ‘Als ze met zo’n voorstel komen, hoef ik daar echt niet over na te denken. Dan zeg ik ja en ga ik!’

‘Maar wat als Eva nu niet wil?’

‘Natuurlijk wil ze dat wel. Hè, liefje? Jij vindt het toch ook fantastisch om daarheen te gaan?’

Eva knikte en glimlachte, naar ze hoopte geruststellend. Waarom praatte hij er niet met haar over? Dergelijke belangrijke zaken besloot je niet in je eentje. Zo ging dat toch niet in een huwelijk?

De reactie van haar ouders was zo’n beetje gelijk aan die van Barts vader en moeder. Een geweldige kans, maar wat was het ver weg en moesten ze daar echt vier jaar gaan wonen? Kwamen ze in die tijd dan niet naar Nederland?

Anders dan Joke Meeuwissen had haar moeder wel een paar ideeën voor Eva voor wat ze kon gaan doen in Beijing.

‘Je zou daar vrijwilligerswerk kunnen gaan doen in een weeshuis of op een school. Misschien kun je wel kinderen of jongeren helpen met bijvoorbeeld Engelse les. Op die manier leer je de taal ook een heel stuk sneller,’ meende Miranda Jacobs.

‘Daar zeg je zoiets, ma. Wat een goed idee,’ was Bart het met zijn schoonmoeder eens. ‘Dat is echt iets voor jou, Eefje. Dan kun je alsnog iets gaan doen met je opleiding kinderopvang.’

Het idee van haar moeder was inderdaad zo gek nog niet. Ondanks het diploma dat Eva had om in de kinderopvang of

op een basisschool te werken, had ze daar destijds geen baan in kunnen vinden. Wel als verkoopster in een modezaak, bij Maison Louise. Daar werkte ze nu alweer ruim tien jaar. Omdat ze het daar naar haar zin had, was ze nooit verder gaan zoeken naar een baan die bij haar opleiding paste, maar nu... Iets in de kinderopvang, een school of een weeshuis. Dat zou ze in China kunnen gaan doen.

Wie hield ze nu eigenlijk voor de gek, gaf ze zichzelf antwoord. Dat zou vast te hoog gegrepen zijn. Waarom zou een school een buitenlander aannemen die de taal niet eens machtig was?

Eenmaal weer thuis pakte Bart een biertje uit de koelkast. ‘Wil jij ook iets? Wijn?’

‘Doe maar, dat kan ik wel gebruiken.’ Dat meende ze. Eva had het gevoel dat ze zich de hele avond in had moeten houden. Dat ze alle vragen en twijfels moest verbijten, en dat ze vooral niet aan hun ouders mocht laten merken dat ze het eigenlijk, net als zij, helemaal niet zo geweldig vond om te gaan.

Bart kwam terug met hun drankjes en ging naast haar op de bank zitten. ‘Wat vond je van hun reacties?’ Hij schonk zijn bier uit in een glas.

‘Precies wat ik ervan verwacht had.’

‘Ben je boos omdat ik er niet eerder met jou over heb gepraat? Dat gevoel kreeg ik namelijk wel.’

‘Dat had hij dus wel gemerkt. ‘Het zou prettig zijn geweest als je er eerder met mij over had gepraat. Nu zet je me voor het blok. Mijn mening wordt niet eens gevraagd. Wat als ik echt niet mee wil?’

‘Precies wat ik al eerder zei: dan blijven we hier, maar dan kan ik verdere promotie wel vergeten. Of ik ga alleen en jij komt een paar keer per jaar naar China.’

Een huwelijk op afstand. Zou hij dat werkelijk voor zijn droom overhebben? Ze wist niet of zij dat wel vol zou kunnen houden.

‘Zou je dat echt doen als ik per se niet mee wil?’ vroeg ze verbaasd. ‘Zou je dan alleen weggaan?’

‘Misschien wel,’ gaf hij eerlijk toe. ‘Ik vind dit een kans die ik niet wil laten schieten. Dat begrijp je toch wel?’

Eva knikte langzaam. Natuurlijk begreep ze dat. Een andere vraag brandde op haar tong. ‘Je zei tegen jouw ouders dat wij geen kinderwens hebben.’

‘Ach, liefje. Dat begrijp je toch wel? Had ik dan moeten zeggen dat we aan het proberen zijn om kinderen te krijgen? Dat gaat hun niet aan op dit moment. Als ik daar iets over had gezegd, hadden we vast nog veel meer commentaar gekregen op de verhuizing naar China. Ik vind het vroeg genoeg om het te vertellen als je eenmaal zwanger bent. En ja, dat zou best eens in China kunnen zijn. Dat is toch geen probleem? Ook daar worden kinderen geboren. Bovendien gaan we niet naar het platteland, maar naar een wereldstad. Het is heus niet zo dat ze daar niet bekwaam genoeg zijn. Ben je daar bang voor?’ Hij keek haar verbaasd aan. ‘Nee toch? In China wonen net zo goed kundige artsen. Op bepaalde gebieden zijn ze verder dan wij hier. Vergeet niet dat de Europeanen heel wat geleerd hebben van de Chinezen. Denk maar aan acupunctuur en homeopathische geneesmiddelen.’

Eva knikte gelaten. Alsof ze dat nodig had om een kind op de wereld te zetten.

‘Of wil je het nu niet meer? Wil je niet het risico lopen zwanger te worden nu we naar China gaan?’

Opnieuw dat ‘nu we naar China gáán’. Ze had nog steeds niet gezegd dat ze mee wilde. Bart ging daar gewoon maar van uit. Hij had er niet over gepraat de afgelopen tijd. Toch moest hij geweten hebben dat dit eraan zat te komen. Waarom had hij daar dan niet eerder met haar over gesproken? Dat zat haar dwars. In een huwelijk nam je dergelijk vergaande besluiten met z’n tweeën. Daar praatte je over voordat er iets besloten werd. Zo was het altijd gegaan. Waarom nu opeens niet meer?

Die vraag stelde ze dan ook aan hem. Ze ging iets rechter zitten zodat ze zijn gezicht kon zien als hij antwoord gaf.

‘Tja, misschien heb ik wel niets gezegd omdat ik jouw reactie daarop eigenlijk al een beetje kende,’ antwoordde Bart.

Wist hij dat? Hoe dan? Had ze zich in het verleden negatief uitgelaten over een overplaatsing? Ze dacht van niet. Ze hadden er wel eerder over gepraat, maar dat was op momenten geweest dat het niet direct in de nabije toekomst lag. Het was tot nu toe altijd hypothetisch geweest en meer als er collega's van hem, die zij ook kende, voor een paar jaar vertrokken. Daar had ze weleens iets over gezegd. Had ze daar dan afwijzend over gedaan? Had ze op dergelijke momenten gezegd dat zij liever niet ging als het aan haar lag?

'Eefje, jij bent een beetje een huismus. Voor jou hoeft het buitenland niet zo,' ging Bart verder.

O nee? Ze gingen ook naar het buitenland met vakantie. Het was niet zo dat zij altijd maar thuis wilde blijven en nergens heen wilde.

'Meestal kies ik de vakantiebestemmingen uit en jij gaat gewoon mee, maar je zegt er altijd bij dat het jou niet uitmaakt, dat je net zo lief thuis zou blijven.'

'Zo bedoel ik dat helemaal niet,' protesteerde ze. 'Van mij hoeven al die verre reizen ook niet per se. We kunnen ons thuis ook best vermaken met uitstapjes.'

'Dat weet ik, liefje. Het is ook geen verwijt aan jouw adres.'

'Zo voelt het wel. Ik had het prettiger gevonden als je er wel met mij over had gepraat. Dan werd ik nu niet voor een voldongen feit geplaatst. Hoelang weet je al dat die overplaatsing eraan zit te komen?'

'Nog niet zo heel lang. Een paar weken maar.'

Ze zat in de donkere woonkamer, had niet de moeite genomen licht aan te doen. Zo vond Bart haar dan ook toen hij thuiskwam.

'Eefje, waarom zit je zo ongezellig in het donker? Of ben je pas net thuis?' Hij deed het licht aan, maakte zijn stropdas los en hing zijn colbertje over een stoel.

In het licht van de lamp die boven de salontafel hing, kon ze niet verbergen dat ze gehuild had.

'Hé, wat is er met jou aan de hand? Waarom heb je gehuild? Is

er iets met je ouders?’ bedacht hij opeens geschrokken.

Eva schudde haar hoofd. Nee, met haar ouders was alles in orde. ‘Ik ben zwanger.’ Het klonk zo zacht dat Bart het vast niet verstaan had. Ze wilde het nog een keer zeggen bij het zien van zijn verwarde blik.

‘Zwanger? Weet je het zeker? Eefje, wat geweldig! Waarom huil je dan? Kom hier, rare meid.’ Hij ging naast haar zitten en nam haar in zijn armen.

Eva rook een vage geur van parfum aan zijn overhemd. Had hij nieuwe aftershave op?

Geweldig? Ja, het zou geweldig geweest zijn als ze niet naar China hadden gehoeven. Alle twijfels die ze de afgelopen weken had overwonnen, waren een paar uur geleden, op het moment dat het staafje duidelijk bewees dat er een klein mensje in haar groeide, in volle hevigheid teruggekomen. Hoe moest ze een kind krijgen in een vreemd en ver land? Moest ze dan naar een Chinese arts die niet begreep wat zij zei? En als er iets mis was met het kindje, was een Chinees ziekenhuis dan wel op de hoogte van de nieuwste ontwikkelingen op het gebied van baby’s? Of moest ze alsnog hals-overkop terug naar Nederland?

En haar moeder: zo ver van huis kon zij er vast niet bij zijn op het moment dat haar dochter bevallen moest. Iets waar Eva naar had uitgekeken vanaf het moment dat ze stopte met de pil. Ze wilde niet naar China, dat wist ze opeens heel erg zeker. ‘Kunnen we niet thuisblijven?’

‘Thuisblijven? Waar heb je het over, Eef?’

‘China. Ik wil niet naar China. Wat moet ik daar?’

Bart begon zacht te lachen. ‘Maak jij je daar nog steeds zorgen over? Dat is nergens voor nodig. Daar hebben we het toch allang over gehad? Ik vind het heerlijk nieuws dat je zwanger bent. Hoever ben je al? Hoe wist je het eigenlijk? Je bent toch niet ziek of zo? Misselijk?’

Ze schudde ongeduldig haar hoofd. ‘Ik weet niet hoever ik ben. Mijn menstruaties verlopen niet echt volgens een vast patroon, maar acht weken vond ik wel erg lang. Daarom heb ik een test

gekocht.’ De spanning die ze deze middag had gevoeld, was dubbel geweest. Eva verlangde naar een baby, ze was er helemaal klaar voor, alleen... niet nu. Niet nu ze op het punt stonden om naar China te vertrekken. Daarom had ze de test gedaan terwijl Bart naar zijn werk was. Bovendien kwam hij vaak pas laat thuis. Om al die uren in spanning op hem te moeten wachten, had ze niet zien zitten.

‘Eefje, het duurt nog wel een tijdje voordat we echt weg zijn. Zal ik met je meegaan naar de dokter? Hij kan je vast wel geruststellen over een zwangerschap en een bevalling in China.’

‘Eef, je moet je gordel vastmaken.’ Bart stootte haar zacht aan. ‘We gaan vertrekken.’

Gehoorzaam klikte ze de gordel vast en ze keek automatisch naar het kleine raam aan de rechterkant. Ze zaten in het middenpad, dus veel zou ze niet kunnen zien van hun vertrek. Het uitzicht werd ook nog eens belemmerd door de vleugel van het vliegtuig. Bart zat aan de buitenkant, zodat hij wat meer ruimte had voor zijn lange benen.

Een stewardess liep door het gangpad, duwde hier en daar een bagageklep dicht en zette een enkele stoel in de rechte stand. Ze hielp een oudere vrouw met het vastmaken van de gordel en ging daarna zelf op een stoel zitten.

Enmaal in de lucht werd het kleine scherm ingeschakeld in de stoel voor haar, waarop ze films kon kijken. De stewardess deelde koptelefoontjes uit en Bart zocht direct een film op die hij graag wilde zien.

Eva drukte op een paar knoppen, maar zag weinig van wat er op haar scherm gebeurde. Haar gedachten dwaalden voor de zoveelste keer af naar het moment van hun vertrek. Hun beider ouders waren er, en Eva’s zus Carolien. Van haar broer en de broer van Bart en hun partners hadden ze gisteravond al afscheid genomen. Zij konden niet aanwezig zijn bij het vertrek. Nou ja, veel hadden ze er eigenlijk ook niet aan. Het was toch weer een tranendal geworden, net als gisteravond.

Carolien was met haar ouders meegereden, terwijl Bart en Eva bij Barts ouders in de auto hadden gezeten. Ieder met een grote koffer vol kleren en spullen die ze absoluut nodig hadden als ze aankwamen in China. De rest van hun bagage was een paar dagen geleden opgehaald door een internationaal verhuisbedrijf, samen met de meubels die in het appartement kwamen te staan. De dingen die ze niet meenamen, werden opgeslagen in een gehuurde opslagruimte. Het zou een paar weken duren voordat hun meubels in Beijing waren. De tijd die hun restte tot het vertrek hadden ze bij Barts ouders doorgebracht.

Hun huis werd voor de tijd dat ze in het buitenland zaten, verhuurd door een makelaar. Bij verkoop zouden ze er op dit moment een hoop geld op verliezen, dus hadden ze voor deze optie gekozen. Barts vader zou er toezicht op houden dat alles omtrent die verhuur netjes verliep.

Eva zag weer het gezicht van haar vier jaar jongere zusje voor zich. Carolien was het niet eens geweest met de manier waarop Eva – in haar ogen – min of meer gedwongen werd om haar man naar het buitenland te volgen. Ze hadden er de afgelopen maanden vaak genoeg over gepraat. En hoewel Eva haar zus al verschillende keren had verzekerd dat ze echt zelf wilde gaan, leek ze dat nog altijd niet te geloven.

‘Het is echt mijn eigen keuze, Caro,’ had Eva haar gisteren in de beslotenheid van de keuken nog een keer geprobeerd aan het verstand te brengen.

‘Dat zeg je nu wel, maar daar geloof ik niets van. Bart heeft dit nooit met jou overlegd,’ bleef Carolien volhouden. ‘Jij wilt helemaal niet naar China.’

‘Inmiddels wel. Ik vind het een uitdaging om daarheen te gaan en daar een leven op te bouwen.’

‘Dat kan ik nog altijd niet geloven. Ik weet hoe moeilijk je het ermee had in het begin. Natuurlijk begrijp ik dat je Bart niet in de steek wilt laten, maar de manier waarop hij dit alles geregeld heeft, getuigt van een ontzettend egoïstische man. Sorry dat ik het zo zeg, maar hij houdt totaal geen rekening met wat jij wilt!’

Bijna was Eva er kwaad om geworden. Hoe goed kende Carolien Bart nu helemaal? Haar zusje had vanaf het begin al bedenkingen gehad tegen de partnerkeuze van Eva. Waarom ze hem niet mocht, was voor Eva nog altijd een raadsel. Soms dacht ze dat Carolien jaloers was en dat ze daarom zo op Bart afgaf. Haar zusje had niet zo veel geluk met haar relaties.

Bart was helemaal niet egoïstisch, maar juist heel erg betrokken bij haar. ‘Er is veel veranderd tussen een paar maanden geleden en nu, Caro.’

‘Dat klopt helemaal. Je bent in verwachting van jullie eerste kindje, maar je gaat nog steeds niet juichend weg.’

‘Op dit moment sta ik niet te trappelen om te gaan, maar dat is toch niet zo vreemd? Ik ga naar een voor mij volkomen onbekend land. We laten al onze familie en vrienden achter en beginnen daar opnieuw. Wie weet hoelang het duurt voordat we elkaar weer in levenden lijve zien? Onze spulletjes zijn er nog niet eens. Maar ik vind het wel enorm spannend om te gaan. Ik kijk uit naar onze aankomst en wat ons daar allemaal te wachten staat. Mijn plaats is naast mijn man. Juist nu ik ons eerste kind verwacht.’

‘Dat snap ik wel, maar je hebt me er nog altijd niet van overtuigd dat je ook gelukkig bent met deze beslissing,’ hield Carolien aan.

Eva had gezucht en haar hoofd geschud. Natuurlijk voelde ze nog die tweestrijd of ze wel een juiste beslissing had genomen, maar ze had nu eenmaal die keuze gemaakt. En hoe meer ze gewend raakte aan de gedachte dat ze in Beijing gingen wonen, hoe meer ze zich erop verheugde om te gaan.

Het was ook een geweldige kans die ze kregen. Dat had ze na een poosje wel ingezien. Bovendien was het maar voor vier jaar. Dat leek misschien lang, maar de tijd zou beslist snel gaan. Zeker met het vooruitzicht dat ze over zes maanden moeder werd. Dan hoefde ze er niet eens meer over na te denken hoe ze die vier jaar door zou komen. En tegen de tijd dat hun kindje naar school moest, waren ze weer terug in Nederland. Beter had ze het zelf niet kunnen plannen.

Maar er was heel wat aan voorafgegaan voordat ze zich bij Barts beslissing neer had kunnen leggen, daarin had Carolien gelijk. De eerste week na Barts bericht hadden ze nauwelijks twee woorden met elkaar gesproken. Het was echt een koude oorlog geweest tussen hen. Eva was behoorlijk kwaad op hem geweest omdat hij haar niet eerder had laten weten wat er speelde. Later was ze bijgedraaid en Bart ook. Ze hield toch van hem? Wat kon ze anders doen dan hem volgen?

En toen kwam ze erachter dat ze zwanger was. Die wetenschap had weer een heel ander licht op de aanstaande gebeurtenissen geworpen. Het had hen ook weer dichter bij elkaar gebracht en de beslissing voor Eva eenvoudiger gemaakt. Ze kon Bart niet alleen naar China laten gaan, niet nu hun eerste kindje in haar groeide. Deze bijzondere tijd wilde ze samen met hem doormaken, in China, als het dan toch moest.

Ondertussen was ze begonnen met een taal cursus en zocht ze van alles op over de stad die voor vier jaar haar woonplaats zou zijn.

‘Het is maar voor vier jaar, Caro. En het is niet het einde van de wereld waar we komen te zitten. Beijing is een moderne stad.’

‘Ik kom je opzoeken, Eef. Zodra ik vrij mag nemen van mijn werk kom ik naar jullie toe.’ Carolien had net een nieuwe baan en moest wachten tot ze voldoende vakantiedagen had opgespaard om minstens twee weken naar Beijing te kunnen komen.

Carolien had haar daarstraks in de vertrekhal laten beloven dat ze geregeld contact met elkaar zouden hebben, al was het alleen maar een sms’je dat alles goed met haar ging. En ze wilde alles weten over de controles en hoe het met de baby ging.

Eva glimlachte. Zo veel ruzie ze vroeger had gemaakt met haar jongere zusje, zulke goede vriendinnen waren ze sinds ze beiden het huis uit waren gegaan.